

Перспектива

Працюємо для людей
Працюємо для України

Заснована в 1991 році

№51-52 (1524) 18 грудня 2020 р.

• Тижнева газета •

З ДНЕМ ЕНЕРГЕТИКА УКРАЇНИ!

Шановні колеги, друзі!

Вітаю вас з нашим професійним святом – Днем енергетика!

Символічно, що свято збігається з найкоротшим днем і найдовшою ніччю в році, коли робота енергетиків найбільш помітна.

Ваша безперервна, важлива і відповідальна праця створює надійний фундамент економіки країни, гарантує тепло й комфорт в українських оселях. Кожна друга лампочка в домі українців живиться електроенергією, виробленою на вітчизняних атомних станціях.

Мета нашої роботи є незмінною – забезпечення енергонезалежності держави, виробництва безпечної та чистої електроенергії, що працює на користь своєї країни і гарантує її сталий розвиток. Цього року ми вперше за тривалий час зуміли продати електроенергію на експорт, здійснили важливі кроки з диверсифікації ядерного палива для вітчизняних АЕС, заклали законодавчий фундамент для компенсації багатомільярдних боргів перед атомною галуззю.

Незважаючи на існуючі проблеми та перешкоди, ми зберегли багатотисячний колектив атомних станцій, впроваджуємо нові технологічні ідеї, розвиваємо експортні можливості ядерної енергетики. Після тривалого періоду невизначеності та простою ми завершуємо підготовчі роботи й переходимо до активної фази будівництва та монтажу обладнання. Впевнений, що амбіційний проект добудови 3-го та 4-го енергоблоків Хмельницької АЕС буде реалізований вже найближчими роками.

Шановні колеги-атомники! Бажаю вам безаварійної роботи, стабільної частоти в електромережах, нових професійних здобутків! Міцного здоров'я, щастя та добробуту вам і вашим родинам!

Я пишаюся тим, що маю честь очолювати такий потужний і великий колектив! З професійним святом вас!

Петро Котін,
т.в.о президента «НАЕК «Енергоатом»

Шановні працівники ХАЕС,

енергетичної галузі, члени родин атомників, нетішинці і мешканці Нетішинської ОТГ!

Щиро і сердечно вітаємо вас із найсвітлішим святом – Днем енергетика! Завдання атомників – давати людям тепло і затишок, дарувати світло, забезпечувати комфорт. За лаштунками це все характеризується словосполученням - гарне життя.

Ми успішно експлуатуємо два блоки-мільйонники і живемо сподіваннями, що наша праця примножиться у енергоблоках №3 та №4, - найперспективнішому проекті нинішнього часу.

Бажаємо колективу ХАЕС нових позитивних звершень на шляху до означених цілей. Нехай праця атомника буде в числі престижних і поважних, подарує великі можливості на шляху до досягнення власних і громадських цілей. Бажаємо щодня заряджатись винятково позитивною енергетикою.

Щасливих вам перемін у житті, але без перепадів напруги, з мільйонами одиниць яскравості щастя. Нехай кожен з вас буде джерелом тепла і любові для близьких людей.

Добра вам і щастя, родинного затишку, сонця у поглядах і душах!

Андрій Козюра, генеральний директор ВП ХАЕС
Михайло Гук, голова ППО ВП ХАЕС

ЗА ВЕЛІННЯМ СЕРДЕЦЬ

Напередодні передноворічних свят - Дня енергетика, святого Миколая та й самого Нового року позитивні події сприймаються із особливим піднесенням. Не минули вони і Хмельницьку АЕС. Нещодавно працівники ХАЕС отримали відзнаки від мотопіхотного батальйону «Волинь» 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого Оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних Сил України.

Частину нагороджених віншували у актовій залі транспортного цеху. Військові належно оцінили допомогу спеціалістів цього підрозділу у відновленні необхідної техніки, яка дала можливість повноцінно виконувати поставлені перед підрозділами завдання. Серед нагороджених працівники транспортного цеху – заступник начальника по роботі з персоналом Ігор Дмитришин, головний інженер Борис Іванов, старший майстер Микола Петровський. «Кожен вносить свою часточку у спільну справу захисту Вітчизни, керуючись принципом «коли ми єдині – ми непереможні», - зазначено у подяках.

У заході взяв участь генеральний директор Хмельницької АЕС Андрій Козюра. Він запевнив військових у подальшій підтримці колективом атомників та поба-

чався шість років тому. Спеціалісти транспортного цеху відновили і передали у війська 14 одиниць техніки. Запасні деталі закуповували за особисті кошти, до збору яких долучився весь колектив транспортників.

Військові дії на сході держави стали приводом для небайдужих людей для пошуку резервів у забезпеченні українських військових надійними транспортними засобами. На прикладі транспортного цеху Хмельницької АЕС можна писати історію патріотичного підйому атомників. Спеціалісти, які мають великий досвід лагодження техніки, доклали чимало зусиль до відновлення низки транспортних засобів, таких як автомобілі КамАЗ, ГАЗ-66, ГАЗ-53, ПАЗ, КраЗ, «Урал», напівпричіп, бульдозер тощо. У перший рік бойових дій у районі АТО для потреб українських військових транспортний цех Хмельницької АЕС передав шість одиниць техніки.

льних прогулянок - згодом деякі з них знову потрапляли на відновлення після участі у бойових операціях. Такими

ного цеху. Для відновлення транспортного засобу були задіяні кращі спеціалісти цеху. Серед них слюсарі з ремонту колісної техніки Юрій Матвійчук, Юрій Переклій, Ілля Марценюк та Олександр Тарнавський. Їх роботу скеровував старший майстер Микола Петровський. На знак вдячності за ефективну допомогу з боку військових надійшли подяки всім причетним до відновлення автомобіля, а командир взводу технічного забезпечення Віктор Приступа провів пробний виїзд оновленого «Уралу».

Своє захоплення від професіоналізму працівників транспортного цеху висловили представники військових частин, які займаються поставанням транспортних засобів для виконання бойових операцій. За їх словами, важко переоцінити вклад станційних транспортників у зміцнення обороноздатності нашої держави.

Після нагородження транспортників представники Славутського об'єднаного міського військового комісаріату вручили медаль «Операція Об'єднаних сил. За звитягу та вірність» інженеру служби фізичного захисту ХАЕС Андрію Ніколаєву, який брав безпосередню участь у бойових операціях на сході України. Його фаховий досвід нині використовується для забезпечення належного фізичного захисту Хмельницької АЕС.

Нещодавно подяку від начальника Хмельницького зонального відділу Військової служби правопорядку полковника О. Бехтерева в особі генерального директора Хмельницької АЕС Андрія Козюра отримав і весь колектив атомників, який постійно демонструє активну громадянську позицію через благодійність і волонтерство, допомагає зміцнити бойовий потенціал Збройних Сил України.

Олександр Шустерук

На знімках: учасник АТО Андрій Ніколаєв (другий праворуч) після одержання медалі; під час церемонії нагородження у транспортному цеху.

Фото автора

жав якнайшвидшого завершення військових дій в Україні.

Процес технічного відновлення техніки, що допомагає виконанню військових завдань, на Хмельницькій АЕС розпо-

передача автотехніки у війська проходила в урочистій обстановці. Транспортники неодноразово мали змогу пересвідчитись, що автотехніки не використовувались для парадів і пізнава-

Минулого року під час чергової передачі у війська автомобіля «Урал» було наголошено, що для повного його відновлення не було витрачено й копійки бюджетних коштів. До числа благодійників вкотре долучився колектив транспорт-

ОСАННА ТОБІ, НЕТІШИНЕ!

Кожна місцина на землі має власну привабливість і особливості. Стверджувати, що територія навколо Хмельницької АЕС унікальна – перебільшення. Але що тутешні обрії на жодний інший ландшафт не схожі – правда.

Свого часу на кордоні пралісу і болотних заростів чагарника зусиллями багатьох неординарних особистостей зведено Хмельницьку АЕС. Як правило восени, куполи двох енергоблоків станції, ніби плавають у вранішньому тумані, нагадуючи надбудови величезного пароплава. Поступово відкривається вся велич споруд, що є осередком, зрештою – пульсуючим серцем атомного енергозавода Хмельниччини.

Два мільйони кіловат електроенергії за годину продукує у енергосистему України це рукотворне сонце. І ми справедливо пишаємось здобутками колективу Хмельницької АЕС, внеском станції у економічний потенціал країни, підносимо славу людей, що спрямовують надзвичайну міць атому на добробут міста Нетішин, нашого регіону.

Людина втрутилась у навколишній ландшафт не для того, щоб перетворити його у промислову зону і позбавити природної краси. Навпаки – непоказна річка з непривабливою назвою Гнилий Ріг зусиллями проєктантів та будівельників перетворилась на велике озеро, подекуди із потужною хвилею на кшталт морської, у глибинах якого вирощується промислова риба, на широкому плесі та у прибережній смузі гніздяться птахи, водиться дичина. Навколишні ліси є природним парком, що оберігається державою. Тут

Перший директор станції Олексій Іванович Троценко свого часу встановив до-

збережено розмаїття ендемічних рослин, зростають дерева і квіти, що мають право на оспівування.

Річка Горинь разом із рукотворним обвідним каналом кільцем охоплює світле місто енергетиків Нетішин. Місто природно вплетене у навколишню місцину, не дисонує, а доповнює природну акваторію строгістю будівель, простором проспектів та скверів. Нетішин оживляє природний ландшафт, надає динаміки, доповнює розміреність природи енергією руху. Місто гармонійно співіснує з навколишнім світом. І ми сподіваємось, що таке співіснування продовжиться в дітях та онуках, що наше піклування про збереження природи оціниться у нащадках.

Оглядаючись у минуле, хочеться віддати шану проєктантам і будівельникам, монтажникам та експлуатаційникам, обслуговуючим організаціям та закладам, адже сукупно усією громадою створено комфортабельну оазу для праці і відпочинку, сприятливе середовище співіснування людини і навколишнього середовища.

датковий стимул у вигляді грошової нагороди кожному, хто під час будівництва збереже «зайве» дерево. Нині посеред міста маємо паркову зону. Під час керівництва Віктора Григоровича Сапронова висаджувались алеї на піщаному пустирі за міськрадою. Привабливим місцем для відпочинку виглядає нині ця частина міста: спортивні споруди, впорядковані алеї, крита сцена для демонстрації талантів аматорів і професіоналів, розважальні атракціони.

Нетішин оспіваний багатьма талановитими особистостями. Вірші Віри Ковальчук, Миколи Руцького, Богдана Фединчука,

Надії Кухочької, Ганни Митюк, пісні Людмили Деркач, Оксани Кацан і багатьох інших творчих людей доповнюють палітру закоханості у наше місто. І наше слово нехай увільється у це багатоголосся.

*Це місто ночами пірнає в тумани,
а вранці в Горині колише зорю,
і дихає вітром гортанно-органно,
і п'є прохолоду колючу, як брют.
І храмові дзвони висвячують днину,
і дзвінкоголосі шумлять школярі.
Нетішин єднається з кожним родинно,
сповитий каналом в кільце-оберіг.
Нас доля обрала служити прогресу,
ми з атомним серцем пульсуємо в такт.
Ідем у майбутнє містком-перевеслом,
торуємо шлях до тепла і добра.
І красень Нетішин, збудований нами,
завжди милуватиме душу і зір.
Опалого листя складне оригамі
підсвічує вересень – місяць-факір.*

Віктор Гусаров

ЕНЕРГОАТОМ ВІТАЄ ДЕРЖАВНУ ІНСПЕКЦІЮ ЯДЕРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ УКРАЇНИ З РІЧНИЦЕЮ СТВОРЕННЯ

Шановні колеги, дорогі друзі!

Від імені колективу НАЕК «Енергоатом» щиро вітаю вас з ювілеєм Державної інспекції ядерного регулювання України!

Двадцять років тому відбулась вагома подія для усієї української ядерної галузі – національний регулятор безпеки використання ядерної енергії відновив свій незалежний статус. А 9 грудня 2010 року ви остаточно і безсумнівно утвердилися як найвищий орган державного нагляду у сфері ядерної та радіаційної безпеки – Державна інспекція ядерного регулювання України продовжила виконувати цю високу місію.

Усі ці роки ми дякуємо вам за злагоджену та конструктивну співпрацю, за відкритість і взаємоповагу, за всі зусилля, спрямовані на дотримання та підвищення ядерної та радіаційної безпеки в Україні.

Працюючи пліч-о-пліч з висококласними фахівцями ДІЯРУ, враховуючи виважені високопрофесійні експертні оцінки державного ядерного регулятора, дотримуючись усіх вимог до нашої діяльності, ми доводимо, що атомна енергетика є найбільш безпечним та надійним джерелом енергії і гарантом національної енергетичної безпеки. Впевнений, так буде й надалі, і ми разом створимо нові перспективи для розбудови нашої могутньої галузі.

Від усього серця бажаю Державній інспекції ядерного регулювання України подальшої плідної роботи, успішного втілення нових проєктів, а кожному працівнику вашого колективу – міцного здоров'я, щастя й добробуту!

З повагою
т.в.о. президента НАЕК «Енергоатом» Петро Котін

У 2020 році кількість порушень та відхилень в роботі АЕС скоротилася

За підсумками 11 місяців поточного року кількість порушень і відхилень в роботі атомних електростанцій України суттєво скоротилася. Такого висновку дійшли на засіданні Колегії Державної інспекції ядерного регулювання України (ДІЯРУ), яке відбулося 10 грудня.

Під час презентації результатів працівників АЕС начальник відділу досвіду експлуатації «НАЕК «Енергоатом» Віктор Тарасенко зазначив, що протягом 2020 року кількість відхилень і технологічних порушень у роботі АЕС становить 23, і це на 7 менше, ніж у 2019-му. Він наголосив: цього року значущих

подій у роботі АЕС загалом поменшало, а кількість порушень, що оцінюються за міжнародною шкалою ядерних подій INES на рівні 1, третій рік поспіль є незмінним – одна подія на рік.

«Такий результат є логічним наслідком змістовної та системної роботи з безпеки праці та належної експлуатації енергоблоків», – переконаний пан Віктор.

Крім того, позитивні висновки Колегії отримав і звіт з періодичної переоцінки безпеки (ППБ) енергоблока №1 Рівненської АЕС. Визнано, що Енергоатом своєчасно та належним чином виконав усі заходи, визначені Держінспекцією ядерного регу-

лювання як необхідні для подальшої безпечної експлуатації енергоблока.

Водночас представники ДІЯРУ під час колегії висловили побажання стосовно більш ефективного використання фахівцями Енергоатома досвіду, набутого за результатами розслідування порушень і відхилень на атомних станціях та розрахунку показників безпеки. Ці зауваження фахівці компанії неодмінно врахують. Енергоатом завжди з максимальною увагою ставиться до приписів, зауважень і рекомендацій ДІЯРУ, адже дотримання вимог ядерної безпеки є найвищим пріоритетом для компанії.

Перший енергоблок РАЕС можна безпечно експлуатувати до 2030 року – Держатомрегулювання

Колегія Державної інспекції ядерного регулювання України розглянула питання можливості подальшої експлуатації ядерної установки 1-го енергоблока Рівненської АЕС. Результати державної експертизи Звіту з періодичної переоцінки безпеки були представлені на засіданні 10 грудня в онлайн-форматі.

Держатомрегулювання визнало рівень безпеки енергоблока №1 РАЕС таким, що відповідає нормам і правилам із ядерної та радіаційної безпеки. Стан безпеки енергоблока в порівнянні з резуль-

татами попередньої переоцінки безпеки не погіршився завдяки впровадженню низки заходів із підвищення безпеки.

З висновку експертизи випливає, що підстав сумніватися в можливості експлуатації енергоблока наступні 10 років немає. А для окремих критичних для безпеки елементів можливість експлуатації обґрунтована до 2040 року. Отже, Колегія Держатомрегулювання ухвалила рішення про можливість довгострокової експлуатації енергоблока №1 РАЕС до 22 грудня 2030 року.

На сховищі ядерного палива ЧАЕС завершили «гарячі» випробування

На сховищі відпрацьованого ядерного палива "сухого" типу (СВЯП-2) завершилася друга фаза "гарячих" випробувань. Про це сказав голова Держагентства з управління зоною відчуження Сергій Калашник на брифінгу під час робочої поїздки на Чорнобильську АЕС.

Раніше ДАЗВ провів успішне проведення "холодних" випробувань СВЯП-2 з імітаторами відпрацьованих тепловиділяючих збірок. Було отримано сер-

тифікат відповідності закінченого будівництва об'єкта від Державної архітектурної служби України, погоджено програми «гарячих» випробувань та Звіт з аналізу безпеки.

За період генерації електроенергії, з 1977 до 2000 року, на станції накопичилося понад 21 тис. тепловиділяючих збірок, які зараз зберігаються у сховищі відпрацьованого ядерного палива «мокрого» типу СВЯП-1.

Старе сховище не розраховане на довготривале зберігання палива і термін його експлуатації обмежений, відтак усі відпрацьовані тепловиділяючі збірки мають бути переміщені в новозбудоване проміжне сховище відпрацьованого ядерного палива «сухого» типу СВЯП-2.

СВЯП-1 є сховищем "мокрого" типу - відпрацьоване паливо зберігається у воді.

ЇХ ПОКЛИКАННЯ – ЧАСТУВАТИ ЛЮДЕЙ

На оновлюваній до Дня енергетика Дошці Пошани працівників ХАЕС, що на 2 поверсі адміністративно-побутового корпусу, портрети відразу двох представниць станційної їдальні №9. Що прикметно, обидві цілковиті тезки за ім'ям та по батькові, тільки одна з них присвятила себе кухарській справі, інша кондитерській.

Ніна Миколаївна Нікітчук – кондитер зі стажем. Юним дівчам вона подалася з рідної Гути на Славутчині у Рівне, де в одному з тамтешніх професійно-технічних училищ, йменованих у народі кулінарним, здобула професію, якій не зрадила дотепер. І не втомлюється повторювати як любить свою роботу, а віддано їй не мало, не багато – понад три десятиліття.

Вже у 1986 році почала працювати у відділі робітничого постачання ХАЕС, а у 1996-му перейшла в кондитерський цех їдальні №9. Та так і осіла тут. Провела на заслужений відпочинок двох колег, з якими тривалий час готували смачну випічку до столу атомників. Підтримували одна одну в хвилини радості і смутку, залюбки відвідували басейн, відновлюючи сили і заряджаючи енергією.

Зараз у кондитерському цеху працює п'ять чоловік, Ніна Миколаївна з-поміж них найстарша і найдосвідченіша. Не нахвалиться колегами, каже, що їх маленький колектив згуртований і дружній. А якщо й скаже спересердя хто яке гнівне слово, вмійють попросити один в одного пробачення і вмійють пробачити. Бо ще ніколи й нікому затаєні образи не йшли на користь, не об'єднували, відтак не працювали на результат. А результат станційних кондитерів мовою цифр – це понад 1000 штук виробів з дріжджового тіста за зміну, не набагато менше з пісоч-

ного. А ще кремові вироби – тістечка, вершкові рулети.

- А ви з яким тістом любите більше працювати?

- Мені все до душі, з однаковою любов'ю та відповідальністю беруся за дріжджове, пісочне, бісквіт. Подобається все – від замішування до декорування, дуже люблю милуватися вже готовою продукцією. Ніколи не розчарувалася й жодного разу не пошкодувала, що обрала саме цю професію. Скажу, як є: «На роботу я йду із задоволенням».

Їх робоча зміна розпочинається о 6.00, а вже через півтори години готова перша партія дріжджової випічки, любителю ранкової кави наші майстри солодких страв пропонують смачні тістечка. Варто зазначити, що продукція місцевих кондитерів не гришить екзотичними складниками й сумнівними добавками, розходиться миттєво. Готують випічку в цеху не відступаючи від технологічної картки, де чітко прописано кількість використовуваних продуктів, покрово-ве приготування виробів, вимоги до їх якості.

- А вдома допускаєте експерименти, додаєте до пропонованих рецептів щось своє? – цікавлюся у співрозмовниці.

- Не без того. Як і кожна господиня, цікавлюся новинками в інтернеті. Щоправда, треба добре фільтрувати різноманіття роликів, щоб не втрапити у халепу і не бути розчарованим.

- Усі ми в очікуванні різдвяно-новорічних свят, якими смаколиками радуватимете родину?

- У нашій сім'ї люблять «Празький торт», за класичним рецептом. Отож, він обов'язково буде на новорічному столі.

Готується, як і кожна господиня, до різдвяних свят інша моя співрозмовниця кухар Ніна Миколаївна Самойлюк. На свят-вечір за традицією до неї прийдуть донька та син зі своїми сім'ями. Королевою столу, звісно ж, буде кутя. А серед пісних страв обов'язково одна, вінницька, як каже жінка. Бо ж звідси вона родом. На її батьківщині ця страва має назву «риба холодна», як правило, це заливний короп, або товстолоб.

- Я рибу обожнюю з дитинства, поруч з нашим будинком ставок, була можливість навчитися, - розповідає. - Та й взагалі, у нас чи не в кожному селі став, отож річкова риба ніколи не була дефіцитом.

У Нетішині Ніна Самойлюк з 1984 року, добре пам'ятає як виросло місто, не один рік готувала обіди будівельникам. Про тодішні умови роботи краще й не згадувати: їдальня у вагончику, довкола грузьке місиво під ногами, часто пропадало електропостачання... Після комфорту у великій їдальні в російській Пензі, куди Ніна приїхала за направленням Херсонського технікуму радянської торгівлі, і через півроку стала завідувачкою шикарного закладу громадського харчування, було не по собі. Але молоді швидко при звичаються, вона такж не опустила руки. Будівництво йшло шаленими темпами, перспектива більш зручного облаштування була очевидною. Так воно і сталося, після заміжжя і двох декретних відпусток підряд вона повернулася вже в типову їдальню, в якій з 1990 року і залишилася. Нема на кухні такої роботи, яку б вона не виконувала: спеціалізувалася на приготуванні перших страв, холодних закусок, зараз за нею – м'ясні вироби «з духовки».

У себе вдома любить урізноманітнювати страви, додаючи до усталеного ре-

цепту щось своє. І ота «родзинка» робить приготовлені закуски й десерти особливими. Дотепер у її родині в пошані смаколики, рецепти яких передаються з покоління в покоління. Мама Ніни Миколаївни, котрій у січні виповниться 90 років, частенько подавала до столу

овочева рагу, яке на її рідній Гайсинщині має назву «бадзьоня». Уже від того, з якою любов'ю переповідає жінка про покрово-ве приготування «бадзьоні», слина котиться, хочеться скуштувати. Як і пирогами з гарбузом за її рецептом поласувати. Незвична в них начинка: подрібнений, як скажімо на салат «Олів'є» сирий гарбуз, приправлений до смаку сіллю, перцем та підсмаженою на олії цибулею. Смак, стверджує жінка, неперевершений. До речі, про олію. Вдома моя співрозмовниця з усього різноманіття цього продукту, використовує ніжну на смак горіхову. Та ще соняшникову.

Майже чотири десятиліття живе й працює Ніна Самойлюк у Нетішині, хоча в молодості перед нею відкривалася зовсім інша перспектива. Беручку до роботи дівчину, яка добре зналася на технології приготування страв, вміла працювати з документацією, ніяк не хотіли відпускати з Пензи. Благали залишитися, обіцяли надати окреме житло. Але туга за батьківським домом переважила, повернулася, тут знайшла свою долю, пустила коріння. Миловидна, комунікабельна, турботлива мама й бабуся чотирьох онуків, вдячна донька. Терпляче й з любов'ю доглядає за немінною мамою, благаючи у небес сил і здоров'я найріднішій людині. Нехай ваші, Ніно, молитви будуть почуті.

Ольга Сокол

На Хмельницькій АЕС з'явилася мінілабораторія для експрес-тестування на COVID-19

На Хмельницькій АЕС з'явився пристрій лабораторного аналізу iChroma для проведення тестування на визначення антигену вірусу SARS Cov-2 та анти-КОВІД антитіл класу IgM та IgG в крові.

Профспілковим комітетом Енергоатома придбано шість апаратів для проведення експрес-тестування на COVID-19. Одна із таких мінілабораторій, до складу якої входить аналізатор та реагенти, з'явилася на Хмельницькій АЕС.

За словами начальника відділу охорони здоров'я служби охорони праці ВП ХАЕС Сергія Стратюка, ця лабораторія націлена на швидке визначення вірусу в організмі людини, а це складатиме 15-20 хвилин. «Вона буде нам допомагати у швидкій діагностиці та оперативному встановленні попереднього діагнозу. Це

відбудуватиметься у два етапи. За допомогою мазка із носоглотки визначатимуться антигени, а в аналізах крові людини – антитіла», - зазначив керівник відділу охорони здоров'я.

На території здоров'я пункту ХАЕС представником фірми постачальника було проведено навчання та інсталяцію для медичного персоналу підрозділу, який буде проводити відповідне тестування. Такі аналізи будуть проводитися насамперед для персоналу із скаргами на респіраторно-вірусні симптоми.

«Така міні лабораторія дозволить оперативно відслідковувати контактних осіб хворих працівників, визначати потенційно хворих і відокремлювати їх від основного, здорового персоналу», - зауважив заступник генерального директора з персоналу ВП ХАЕС Богдан Шмигельський.

ЧОЛОВІК ВИТРАТИВ ЗНАЧНІ КОШТИ ЧЕРЕЗ РІДКІСНУ АЛЕРГІЮ НА ЕЛЕКТРИКУ

Житель англійського міста Ротуелл, графство Нортгемптоншир, чотири роки прожив в ув'язненні через рідкісну алергію на електрику. Про це повідомляє видання Daily Mail. 48-річний батько трьох дітей Бруно Беррік (Bruno Berrick) стверджує, що вперше помітив незвичайні симптоми чотири роки тому. Він почав швидко втомлюватися, а також страждав від печії в тілі і дивних відчуттів в голові. Крім того, він несподівано схуд на 30 кілограмів.

Британець побував в декількох країнах, включаючи США і

Німеччину, і витратив 200 тисяч фунтів стерлінгів, щоб знайти причину свого стану.

«Я не розумів, що зі мною. Вдома у нас був кабельний інтернет, Wi-Fi, smart телевізор, все в цьому дусі, а я перетворювався у ходячі кістки, - розповідає він. - Я був 95-кілограмовим сильним будівельником, а став мішком із кістками. Півроку я був прикутий до ліжка через хронічну втому, але ніхто не міг зрозуміти, в чому справа».

Загадкова хвороба прикувала американця до ліжка. Через

11 років він вилікував себе сам У підсумку у американському місті Сіетл йому діагностували отруєння пестицидами.

«У 2016 році я отруївся пестицидами, оскільки жив поруч з полем, на якому їх розпилювали, - говорить він. - По факту це знищило мою імунну систему. Я заражався і заражався інфекціями і в результаті дійшов до крайньої точки. Тепер, якщо я перебуваю біля стільникового, мені стає погано від радіації».

Лікарі зробили висновок, що у Берріка розвинулася електро-

магнітна надчутливість. Чоловікові довелося покрити будинок спеціальною фарбою, що захищає від електромагнітного поля і надпотужного зв'язку 5G. Він живе у цьому будинку із 34-річною партнеркою Лізою Чамберс і трьома дочками. Сім'я Берріка майже не користується електрикою. В його будинку немає інтернету, опалення та стільникового зв'язку.

За словами Чамберс, її коханий намагається не залишати стін будинку.

«Він не може вийти на вулицю, тому що скрізь ходять люди

з телефонами. Якщо він пройде повз них, буквально через п'ять хвилин його паралізує».

Чамберс розповіла, що вони будують на ділянці окрему будівлю для Берріка.

«У нас троє дітей, а в будинку немає опалення, і ми не можемо включити світло. Скоро у нього буде окреме житло. Там він буде у цілковитій безпеці, він зможе запалити камін і пограти у більярд. У нього буде чим зайнятися, враховуючи, що телевізор він дивитися не може, а всі книги в будинку він уже перечитав», - зазначила вона.

УСЛАВЛЮЮТЬ ПРАЦЮ НАТХНЕННУ

На Дошку пошани «Вони – твоя гордість ХАЕС» на 2021 рік

ЗАНЕСЕНІ ІМЕНА ТА ФОТОГРАФІ ТАКИХ ПРАЦІВНИКІВ:

заступника генерального директора з якості і управління **Олександра Валентиновича ГОДНЄВА**;
начальника відділу запобігання та протидії корупції **Антоніни Станіславівни ТРАЧУК**;

начальника енергоремонтного підрозділу **Володимира Миколайовича ХАРЧЕНКА**;

начальника зміни енергоблока атомної електростанції **Олександра Григоровича МЕГЕДЮКА**;

провідного інженера з управління реактором **Андрія Джімовича ОЛІЙНИКА**;

начальника зміни турбінного цеху **Мирослава Олексійовича СИДОРАКА**;

кабельника-спаювальника 5 розряду електроцеху **Миколи Миколайовича ПАНТЕЛЕЙМОНОВА**;
інженера з охорони праці 1 категорії електроцеху **Сергія Васильовича РУДОГО**;

майстра з ремонту 1 групи електроцеху **Сергія Борисовича ЯРМОЛЮКА**;

майстра з ремонту приладів та апаратури 1 групи цеху теплової автоматики і вимірювань **Григорія Володимировича АНАШКІНА**;

інженера з ремонту 2 категорії цеху теплової автоматики і вимірювань **Олександра Анатолійовича МИКИТЧУКА**;

інженера з експлуатації 1 категорії цеху теплової автоматики і вимірювань **Володимира Івановича МИЛЮТИНА**;

майстра з ремонту 1 групи енергоремонтного підрозділу **Сергія Володимировича БОНДАРУКА**;

слюсаря з ремонту реакторно-турбінного устаткування 6 розряду енергоремонтного підрозділу **Василя Сергійовича ВЕРЕМІЙЧУКА**;

художника ремонтно-будівельного управління енергоремонтного підрозділу **Галини Миколаївни ГОНЧАРУК**;

слюсаря з ремонту реакторно-турбінного устаткування 5 розряду енергоремонтного підрозділу **Віктора Івановича КОБЕРНИКА**;

Фото начальника зміни гідротехнічного цеху Хмельницької АЕС Віктора Олексійовича Сироватка занесено на Дошку пошани підприємства.

Після закінчення навчання на тепломеханічному факультеті Вінницького політехнічного технікуму практикувався на теплоелектричній централі Іллінецького цукрозаводу та працював на ТЕЦ Бабинського цукрозаводу.

У 1984 році потрапив на пускорезервну котельню Хмельницької АЕС. Працював машиністом-обхідником з котельного устаткування, а згодом і старшим машиністом. Наступна посада - начальник зміни гідротехнічного цеху.

У цій іпостасі він трудиться й до сьогодні. У роботі йому допомагають ще сімнадцять працівників, робочі місця яких зосереджені на пускорезервній котельні, берегових та інших насосних станціях, бризкальному басейні та низці інших важливих об'єктів. Досягти взаємодії допомагає гарне знання процесів на виробництві, солідний досвід, вміння приймати необхідні рішення під час експлуатації обладнання.

інструктора 1 категорії навчально-тренувального центру **Романа Вячеславовича ЄПІХІНА**;

майстра з ремонту устаткування 1 групи енергоремонтного підрозділу **Олександра Юрійовича ПОВАРЧУКА**;

ізолювальника з термоізоляції 4 розряду енергоремонтного підрозділу **Володимира Ростиславовича САПСАЛЬОВА**;

машиніста крана (кранівника) 5 розряду енергоремонтного підрозділу **Івана Ярославовича СЛОБОДЕНЮКА**;

майстра 2 групи енергоремонтного підрозділу **Вячеслава Євстафійовича ФЕНЮКА**;

інженера 1 категорії хімічного цеху **Олени Євгенівни ЛАЗАРЧУК**;

інженера з підготовки виробництва 1 категорії гідротехнічного цеху **Софії Михайлівни ПАВЛЮК**;

начальника зміни гідротехнічного цеху **Віктора Олексійовича СИРОВАТКА**;

головного фахівця з експлуатації автоматизованих систем керування технологічними процесами служби головного технолога **Вадима Леонтійовича СТАТКЕВИЧА**;

дезактиваційника 3 групи цеху дезактивації і поводження з радіоактивними відходами **Любові Степанівни БОРОДИНОВОЇ**;

машиніста навантажувальної машини транспортного цеху **Василя Григоровича КОВАЛЬЧУКА**;

машиніста мотовоза транспортного цеху **Ігоря Андрійовича СЕМЕНЮКА**;

інженера технічного бюро 2 категорії транспортного цеху **Людмили Михайлівни ТРУСИК**;

майстра 1 групи відділу контролю металів **Василя Борисовича БУРЛАКА**;

лаборанта з фізико-механічних випробувань 5 розряду служби охорони праці **Валентини Іванівни ПЕТРУК**;

контролера на контрольно-пропускному пункті 3 розряду загону відомчої воєнізованої охорони **Тетяни Павлівни НЕСВІТ**;

прибиральника виробничих приміщень цеху господарського забезпечення **Наталії Анатоліївни БАЧУРСЬКОЇ**;

Відділ запобігання та протидії корупції в числі малочисельних і «наймолодших» підрозділів у складі ХАЕС, йому лише шість років. Проте роль на його працівників покладена відповідальна і за характером державницька – контроль та усунення виявлених порушень антикорупційного законодавства. На чолі відділу – фахівець із великим стажем у юриспруденції – Антоніна Станіславівна Трачук. Це вимоглива до себе та інших особистість, солідний менеджер і знавець законодавства.

кондитера 5 розряду їдальні №9 відділу лікувально-профілактичного харчування цеху господарського забезпечення **Ніни Миколаївни ШКІТЧУК**;

кухаря 5 розряду їдальні №9 відділу лікувально-профілактичного харчування цеху господарського забезпечення **Ніни Миколаївни САМОЙЛЮК**;

старшого інспектора служби відомчого нагляду і пожежної безпеки **Анатолія Миколайовича НАЛИВАЙКА**;
монтажника санітарно-технічних систем і устаткування 5 розряду відділу соціальних об'єктів **Віктора Васильовича КАЩУКА**;

слюсаря з ремонту устаткування теплових мереж 5 розряду комунального господарства **Юрія Леонідовича ГАВРИЛЮКА**;

начальника зміни аварійно-диспетчерської служби комунального господарства **Бориса Борисовича РИБАЧЕНКА**;

головного спеціаліста по турбінному відділенню відділу супроводу нових блоків **Віктора Миколайовича ОНІСІМЧУКА**.

Знака «Заслужений працівник Хмельницької АЕС» удостоєні:

заступник начальника цеху ДГРВ **Віталій Віталійович ОЛІЙНИК**;

слюсар з ремонту реакторно-турбінного устаткування 6 розряду ЕРП **Анатолій Петрович КОСТЮК**;
заступник начальника ВТК **Сергій Васильович СУХОВОЛЕЦЬ**;

інженер 1 категорії НТЦ **Юрій Петрович ЩЕРБАНЬ**;

провідний інженер з управління й обслуговування систем ВКМ **Дмитро Геннадійович ТЕРЛЕЦЬКИЙ**

Знаком «Почесний працівник ВП ХАЕС» відзначені:

начальник зміни енергоблока **Андрій Миколайович КОЛОБАЄВ**;

начальник зміни РЦ **Олег Вікторович КОВАЛЬЧУК**;

інженер-радіофізик 3 категорії ЦРБ **Юрій Панасович НІКІТЮК**;

провідний інженер з експлуатації СФЗ **Євгеній Михайлович ШЕЛДИШОВ**;

інженер з охорони праці 2 категорії ЦГЗ **Галина Іванівна НОВАК**;

начальник зміни ТЦ **Олександр Станіславович ДОБРІНЧУК**;

керівник групи з ремонту, експлуатації плавзасобів та ведення водолазних робіт ГТЦ **Володимир Євгенович ДЕМИДЮК**;

електромонтер з обслуговування електроустановок 5 розряду КГ **Віктор Іванович КОВАЛЬЧУК**;

провідний інженер з ремонту ВППР **Ігор Олександрович ЛІТВІНЧУК**.

ЗИГЗАГИ ПОШУКУ ПРОФЕСІЇ

До техніки Василь Григорович Ковальчук при звичайстві з дитинства. У місцевому колгоспі дітлаху влітку зазвичай допомагали старшим у збиранні урожаю. Василь приглядався до роботи трактористів і комбайнерів, щось собі «крутив на вус», і в урочну годину подався навчатись у Новоселицьке училище, що на Старокостянтинівщині, на екскаваторника. А безпосередньо перед призовом у армію його переключили у Хмельницькій морській школі електромеханіків на радиста. Проходив військовий вишкіл у Смоленську, був в числі кращих.

Втретє зигзаг пошуку власного шляху завернув його після строкової служби у Млинівський ветеринарний технікум. Мабуть хлопець відчував, що там його чекає доля – дуже швидко побрався з однокурсницею і до сьогодні щасливо живе великою родиною дітей та внуків.

Трудився у Мирогощі і Здолбунові. У рідному селі дружини Валентини – Гільчі, Василя знову потягнуло до техніки. А тут і велике будівництво розгорнулось у Нетішині – зводились будівлі міста і Хмельницької АЕС. Став доїжджати на роботу у Будівельне управління №3. У квітні 1985 року перевівся у АТЦ Хмельницької АЕС.

З САМОВІДДАЧЕЮ І ДОБРИМ НАСТРОЄМ

Монтажника санітарно-технічних систем і устаткування 5 розряду відділу соціальних об'єктів Віктора Васильовича Кащука знають як людину відповідальну і надзвичайно працювиту. За плечима фахівця багатий досвід роботи на різних об'єктах міста. Він енергійний і щирий, майстровитий і прискіпливий у вирішенні поставлених завдань.

Велике господарство спорткомплексу - стадіон з трибунами і підтрибунами приміщеннями, спортзал, пла-

Відтоді цьому підрозділу присвячено всю подальшу долю. Машиніст навантажувальної машини – така офіційна посада у Василя Григоровича, що по-простому можна охарактеризувати як водій великогазового трактора із ковшем. Потужний агрегат, який вимагає постійного контролю за тими вузлами, що отримують неабиякий спротив матеріалу, який необхідно перемістити. Свою роботу Василь Григорович вважає найважливішою і надзвичайно відповідальною. За механізмами доглядає, ніби за дітьми і онуками. Дітей у нього троє, онуків – шестеро. Одні послідовники роду працюють, менші – навчаються, відвідують художню школу, спортивні секції, танцювальні колективи. Беззаперечна любов у родині до ансамблю танцю «Шарм». Старший серед онуків опанує професію електрогазозварювальника у місцевому професійному ліцеї. Всі талановиті по-своєму, любими однаково. Тут поділу у чоловіка на кращого чи гіршого немає. Це сім'я. Берегиня роду – дружина Віра.

Кожному члену родини своя увага і пошана. Так заведено у родині.

Віктор Павлов

вальний басейн тощо - вимагає постійної уваги з боку різних служб, адже тут передбачена складна система підтримання будівель та споруд у відповідному стані, велика відповідальність покладається на санітарний стан, пожежну безпеку.

Саме такі спеціалісти, як Віктор Кащук докладають великих зусиль, аби все це господарство служило працівникам атомної електростанції, громаді міста з повною віддачею.

ВІДЗНАКИ Й ПОШАНА ДОЗЕМНА

З НАГОДИ ДНЯ ЕНЕРГЕТИКА НАГОРОДИТИ:

**Нагрудним знаком
«Заслужений працівник
атомної енергетики»**

ДП «НАЕК «Енергоатом»

майстра з ремонту 1-ї групи дільниці з ремонту комплексного розподільчого пристрою 6/04 кВ електричного цеху **Володимира Васильовича СПІСАРУКА**

**Нагрудним знаком «Почесний
працівник атомної енергетики»**

ДП «НАЕК «Енергоатом»

начальника служби з обслуговування систем управління захисту реактора та ремонту верхнього блока цеху теплової автоматики та вимірювань **Володимира Миколайовича СМОРЧКОВА**

**Нагрудним знаком
«Відмінник атомної енергетики»**

ДП «НАЕК «Енергоатом»

інженера з експлуатації II категорії загальноцехового персоналу хімічного цеху **Оксану Павлівну ЄМЕЛЬЯНОВУ**

Відзнакою

**«За вагомий внесок у розвиток
атомної енергетики України»**

ДП «НАЕК «Енергоатом»

провідного інженера з експлуатації устаткування реакторного цеху **Сергія Олександровича ДАНИЛЕНКА**; начальника лабораторії спектрометрії та контролю герметичності оболонки

цеху радіаційної безпеки **Олександра Сергійовича ПЕТРИЧУКА**.

Почесною грамотою

ДП «НАЕК «Енергоатом»

начальника дільниці 1-ї групи комплексної дільниці з палива та реактора цеху з ремонту тепломеханічного устаткування реакторного відділення енергоремонтного підрозділу **Віталія Степановича БРАТУЩИКА**;

начальника відділу технічних засобів навчання НТЦ **Олександра Володимировича ЄСІНА**;

заступника начальника команди загону відомчої воєнізованої охорони **Віктора Григоровича МАКСИМЦЯ**;

провідного інженера з розрахунків та режимів відділу ймовірних оцінок служби аналізу безпеки **Ольгу Анатоліївну МАКСИМЧУК**;

інженера дільниці пуско-резервної котельні гідротехнічного цеху **Катерину Анатоліївну РУДЮК**;

старшого інспектора відділу нагляду за технічною безпекою служби відомчого нагляду і пожежної безпеки **Максима Дмитровича ШМАТЬКА**.

Грамотою

ДП «НАЕК «Енергоатом»

начальника лабораторії металознавства відділу контролю металів **Володимира Олександровича ВЕРБІЦЬКОГО**;

прибиральника виробничих приміщень їдальні №9 відділу лікувально-профілактичного харчування цеху господарського забезпечення **Світлану Степанівну ГАРБАР**;

інженера-радіофізика II категорії теплофізичної лабораторії відділу ядерної безпеки **Віктора Сергійовича ГЕРАСКЕВИЧА**;

провідного інженера з управління турбіною турбінного цеху **Андрія Станіславовича МИКУЛЬСЬКОГО**;

начальника зміни цеху вентиляції і кондиціонування **Сергія Сергійовича НАРОЖНОГО**;

начальника відділу технічного забезпечення інформаційних технологій служби інформаційних технологій **Сергія Миколайовича НІКІТИНА**;

начальника монтажного відділу управління капітального будівництва **Людмилу Олексіївну ПАНАСЕНКО**;

інженера I категорії служби надійності, ресурсу і продовження експлуатації **Євдокію Валеріївну САМОЛЮК**.

Листом подяки

ДП «НАЕК «Енергоатом»

інженера-конструктора II категорії конструкторсько-технологічного відділу **Олену Леонідівну ВИШНЕВСЬКУ**;

дезактиватора 2 групи дільниці дезактивації устаткування, трубопроводів та приміщень цеху дезактивації і

поводження з радіоактивними відходами **Наталію Савівну ГЕРАСИМЧУК**;

інженера з метрології II категорії служби головного метролога **Михайла Михайловича ДРЕШЕРТА**;

інженера II категорії відділу охорони здоров'я служби охорони праці **Тетяну Іванівну ЄЛЬЯВУ**;

провідного економіста з планування планово-економічного управління **Інну Леонідівну ПАНЦЮК**;

провідного інженера відділу забезпечення якості **Ларису Валентинівну ПУГАЧ**;

бухгалтера I категорії комунального господарства **Ірину Василівну СУХОВОЛЕЦЬ**;

завідувача складу ремонтно-будівельного управління енергоремонтного підрозділу **Віту Олександрівну ХОМЕНКО**;

електрослюсаря з ремонту й обслуговування автоматики та засобів вимірювань 6 розряду цеху теплової автоматики та вимірювань **Валерія Васильовича ШИДЛОВСЬКОГО**;

провідного інженера з налагодження й випробувань цеху налагодження та випробування устаткування **Андрія Миновича ЯКИМІВА**;

майстра з ремонту 1-ї групи дільниці з ремонту автоматичної пожежної сигналізації та автоматичного пожежогасіння електричного цеху **Олександра Костянтиновича ЯРОЩУКА**.

Сергій Анатолійович Панченко на Хмельницькій АЕС з часу пуску першого енергоблока. Пройшов шлях від оператора реакторного відділення ЦВІК до заступника начальника цеху з експлуатації.

Досвід роботи, знання проектно-конструкторської документації, компетентність під час прийняття рішень дозволяють йому успішно справлятися із завданнями, що стоять перед колективом. Саме він був розробником Положення про підрозділ, посадових інструкцій підлеглого персоналу, інструкції з експлуатації обладнання.

Під час проведення у 2007-2009 та 2015 роках місії OSART, МАГАТЕ, ПП

ВАО АЕС брав участь у роботі з експертами за напрямками «експлуатація», «експлуатаційні пріоритети», «експлуатаційний ризик», «використання досвіду експлуатації».

Він є членом групи інженерної підтримки при ліквідації нештатних ситуацій і нестандартних перехідних процесів, аварійних ситуацій і аварій.

Відзначений Почесними грамотами ВП ХАЕС та енергокомпанії, нагрудним знаком «Відмінник атомної енергетики», тощо.

ГОРДЯТЬСЯ НИМИ В КОЛЕКТИВІ

Електрослюсар з ремонту електричних машин 6 розряду дільниці з ремонту електродвигунів та генераторів ЕЦ Володимир Антонович Волошин із 42 років трудового стажу 35 присвятив ХАЕС. Це дисциплінований і висококваліфікований фахівець, що добре обізнаний із складовими професії, володіє технічними і практичними знаннями, які дозволяють йому вправно і вчасно виконувати обов'язки, передбачені посадовим регламентом.

Ірина Богданівна Ключнікова понад чверть століття тому переступила поріг Хмельницької АЕС. Пройшла щаблями від інженера-програміста третьої до першої категорії відділу, а згодом служби інформаційних технологій. Нині обіймає посаду інженера 1 категорії відділу технічного обслуговування та ремонту технічних засобів навчально-тренувального центру ХАЕС. Здатна приймати самостійно відповідальні рішення, прекрасно справляється із покладеними на неї обов'язками.

Ще до пуску першого енергоблока прийшов у колектив атомників Віктор Петрович Чернецький. У 1996 році обійняв посаду майстра з ремонту вентиляційного обладнання ЦВІК, з 1999 року – провідний інженер цеху. Відповідально ставиться до покладених на нього обов'язків, оперативно та самостійно приймає відповідальні рішення.

ФАХІВЕЦЬ ІЗ ТВОРЧОЇ РОДИНИ

Інженер-програміст 1 категорії відділу програмного забезпечення інформаційних технологій служби інформаційних технологій Анжеліка Подковенко за статусом належить до людей творчих. Вона з родини «Почесного винахідника та раціоналізатора СРСР» Леонтія Павловича Подковенка. Батько залишив гарну спадщину добрих справ у колективі ХАЕС.

Серед перших технічних проблем були трудності із краном кругової дії – поляричним. На заводі-виробнику міста Красноярська під час збирання металоколекційної ходової частини допустили брак. З'ясовуючи причини, дійшли висновку, що необхідно зрізати певну кількість зварювальних швів, виготовити деякі нові деталі і провести повторне збирання конструкції. Відповідальність надсерйозна, адже механізм знаходиться у реакторному відділенні. Запросили конструктора заводу-виробника, з яким прибув на станцію особисто Міністр важкого машинобудування СРСР. Тривалі дебати і аргументація з боку замовника призвели до рішення про перемонтування бракованої частини крана. Леонтій Павлович робив розрахунки і був відповідальним за якість робіт.

Зрештою він особисто взяв участь у випробуваннях полярного крана, який став рухатись без ривків, плавно і велично. Деякі пропозиції по конструктивних елементах перенесені у проект наступних кранів даного типу.

У дев'яності роки Хмельницька АЕС стикнулася із проблемою утилізації відпрацьованого мастила головних циркуляційних насосів. Для утилізації потрібна була спеціальна установка, яка вироблялась у Свердловську. З коштами було суцужно, тому питання про нове придбання не ставилось. Головний інженер Хмельницької АЕС запропонував долучитись до проблеми.

Досвідчений конструктор разом з колегами розробив міні-установку, у якій були передбачені насоси, арматура, система вентиляції, щит та пульт управління. Випробування засвідчили, що конструктори рухались правильним шляхом. Згодом все відпрацьоване мастило пройшло успішну утилізацію. Отримали патент, досвід поширили атомники Южно-Української АЕС. Розробка вищезазваної установки від НДІ «Хім-маш» коштувала на той час 500 тисяч доларів США. КТВ розробив її власними силами у робочий час.

До виходу на пенсію у 2006 році Леонтій Павлович очолював колектив КТВ, був його душею і рушієм.

Молодша донька Анжеліка з огляду на традиції, що культивувались у сім'ї, обрала технічний напрям діяльності. Після закінчення вузу прийшла у відділ автоматизованих систем управління інженером-програмістом 3 категорії. Комп'ютерні науки змінювались із калейдоскопічною швидкістю. Навчалась, як мовиться, без відриву від виробництва.

1995 року на станції було прийнято рішення про поступовий перехід з технології мейнфреймів (високопродуктивних комп'ютерів зі значним обсягом оперативної та зовнішньої пам'яті, призначених для організації централізованих сховищ даних великої ємності, виконання інтенсивних обчислювальних робіт) на «клієнт-сервер». Перший комплекс завдань за цією технологією персонал лабораторії програмного забезпечення зреалізував вже в 1996 році – кілька десятків робочих місць у відділі кадрів, відділі праці і заробітної плати, бухгалтерії підключили тоді до серверу баз даних Oracle, який на той час тільки почав виходити на український ринок.

За 27 років роботи у підрозділі Анжеліка Леонтіївна самостійно або у складі групи розробила і впровадила більше десятка автоматизованих задач, комплексів задач та підсистем. При їх розробці та впровадженні розробила більше п'ятдесяти виробничих та організаційно-розпорядчих документів.

На даний час є керівником проектів створення та впровадження інформаційних комплексів задач «Електронний наряд», «Облік і контроль водно-хімічного контролю першого та другого контурів ВП ХАЕС» та «Супровід експлуатації ядерного палива на ХАЕС», займається удосконаленням програмного забезпечення «Облік малозначних подій» та комплексу задач «Електронний журнал невідповідностей ВП ХАЕС». З переліку завдань можна судити, що вона відповідальний і грамотний працівник, спеціаліст високого ґатунку, авторитетний фахівець і менеджер.

Стопами матері намагається йти син, який завершує навчання у провідному технічному вузі Києва.

На станції працює старша сестра та племінник Анжеліки Леонтіївни. Кожен вносить свою частину праці у надійну роботу станції.

Віктор Гусаров

ТАМ, ДЕ ГОРНИ І ВЕРСТАТИ...

Ремонтно-механічний цех енергоремонтного підрозділу Хмельницької АЕС образно можна назвати надійним тилом ремонтів. Тут трудяться представники різних професій – токарі, верстатники, слюсарі, інженерно-технічний персонал. Вони займаються організацією процесів та виготовленням запасних деталей для складних пристроїв та систем, від надійної роботи яких залежить стабільна робота енергоблоків. Особлива відповідальність – участь у ремонтних кампаніях, коли доводиться виконувати численні замовлення ремонтних служб. В середньому за один планово-попереджувальний ремонт їх доводиться виконувати більше тисячі.

Найбільшим за територією у ремонтно-механічному цеху вважається верстатне відділення, де розміщені різні за призначенням механізми та пристрої. Тут завжди панує ділова обстановка. Особливо зараз, коли триває ремонтна кампанія на другому енергоблоці. Цікаво спостерігати за роботою тамтешніх працівників. У своєрідній майстерні деінде чути скрегіт металу, що піддається обробці. Для працівників цеху така обстановка є звичною. Кожна технологічна операція завершується народженням нової деталі.

- Ми добре усвідомлюємо, що вимоги до підвищення рівня безпеки діючих енергоблоків завжди є досить жорсткими, - розповідає інженер-технолог Тетяна Окорська. - Відтак кожна технологічна операція перебуває під ретельним контролем. Багато залежить від своєчасного оформлення відповідної документації. Щоб виготовлену деталь передати замовнику, потрібно завірити низку офіційних документів.

Ремонтно-механічний цех обслуговує замовлення більшості підрозділів електростанції. Найбільше їх надходить під

час ремонтних кампаній. Зараз вся увага прикута до другого енергоблока. Щоб забезпечити потреби ремонтників цех переведений на тризмінну роботу.

Під час нашої розмови до ремонтно-механічного цеху завітав старший майстер дільниці з ремонту комутаційної та маслорегулювальної апаратури відкритого розподільного пристрою 750/330 кВ електроцеху Руслан Вальчишен, який надав комплект документації на виготовлення вставки для трубопроводу системи охолодження трансформатора АТ-750/330. У спеціалістів є певні вимоги до майбутньої деталі. Так, зокре-

ма, контроль якості зварних з'єднань повинен бути проведений зовнішнім оглядом та вимірюваннями згідно із встановленими правилами, а цільність – замочуванням гасом. Деталь не повинна мати жодних дефектів.

Спеціалісти ремонтно-механічного цеху крім цього причетні до заходів, передбачених карантинном COVID-19. Під керівництвом майстра Олександра Богуша тут налагоджено

виготовлення захисних екранів для персоналу, який контактує із великою кількістю працівників. Вони встановлені у місцевих їдальнях, буфетах, окремих кабінетах.

- На електростанції продовжується процес реконструкції та модернізації, - продовжує розповідь Тетяна Василівна. - Нове обладнання потребує великої кількості металевих кріплень. Ми налаштовані на їх виготовлення згідно із потребами підрозділів. До цього причетні не тільки токарі, а й коваль ручного кування Олег Топінко.

Робоче місце коваля не нагадує класичну кузню із кіптявою

Сьогодні важко знайти навчальні заклади, у яких готують ковалів. Опанувати таку спеціальність доводиться самотужки. Саме таким шляхом

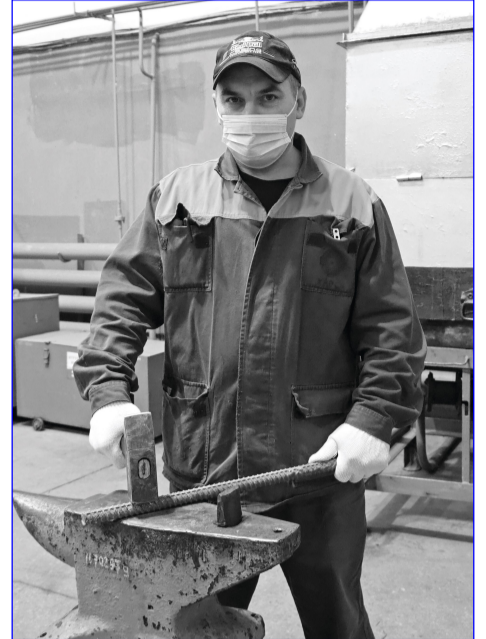
йшов і Олег Топінко. Навички роботи з металом він осягнув під час навчання на спеціальних курсах підвищення професійної майстерності, які проводились на технологічній базі Острозького ремонтного підприємства. За його словами, зайнятися ковальством спонукало те, що його дід Ананій мав невеличку кузню і допомагав односельцям полагодити різні металеві речі. А сьогодні ковалі потрібні і для атомної енергетики, бо завжди є потреба у відновленні зношених та виготовленні нових запасних деталей. Без спеціаліста ніхто металевий виріб не загартує.

У ході розмов із працівниками ремонтно-механічного цеху почув і про те, що сьогодні дефіцитними стають такі професії, як токар, фрезерувальник. Олег Топінко доклав зусиль, щоб ремонтно-механічний цех мав ще одного хорошого спеціаліста. У колективі фрезерувальником трудиться його молодший брат Ярослав, який після закінчення професійного ліцею прийшов на Хмельницьку АЕС. Він під опікою досвідчених «металістів» став повноцінним членом колективу і заслужив авторитет.

Персонал ремонтно-механічного цеху - різні за віком працівники. Більший відсоток досягає пенсійного віку. Тому молоді тут надзвичайно раді. Серед них токар Роман Мордніков, який після закінчення Рівненського професійного ліцею за спеціальністю «верстатник широкого профілю» вже чотири роки працює на електростанції.

Гарними словами відгукуються колеги й про Миколу Кири-

лука. За три роки роботи в цеху він виконав виробничі нормативи для присвоєння п'ятого розряду.

Операції, які здійснюють токарі, нагадують своєрідний ритуал. Спеціаліст вибирає металеву заготовку, фіксує її у патроні. Через мить до металу торкається різець, від якого спіральною цівкою падає стружка. Збоку здається, що працювати з металом дуже просто, однак існує багато секретів, розкриття яких підвладне тільки наполегливим. Спеціалісти кажуть, що вправність у роботі приходить з роками. Властивості металу треба відчувати інтуїтивно, бо навіть незначна похибка на завершальній стадії обробки цінну деталь перетворить на звичайний металобрухт. Такого дозволити собі спеціалісти цеху не можуть, адже якісні заготовки сьогодні коштують дорого, та й на електростанції економія стала традицією.

Олександр Шустерук
На знімках: токарі Роман Мордніков та Микола Кирилюк; Олег Топінко за роботою.

Фото автора

Тренувалися гасити пожежі нафтопродуктів

Під час подібних занять рятувальники мають можливість визначити найбільш дієві способи та засоби пожегогасіння, аби ліквідація пожеж проводилася у найкоротші терміни та з найменшими збитками.

Сталась транспортна пригода

13 грудня о 14:53 до Служби порятунку надійшло повідомлення про те, що по вул. Перемоги в с. Старий Кривин сталась дорожньо-транспортна пригода за участі автомобілів Honda CR-V та ВАЗ 21099. В ході рятувальних заходів було встановлено, що одна із автівок обладнана газовою установкою. Надзвичайники відімкнули акумуляторну батарею, перекирили подачу газу в паливну систему автомобіля. Крім того, ДСН-Сівці подали ствол повітрянопінний, аби не допустити займання газу, витік якого міг статися через пошкодження автівки.

Внаслідок пригоди постраждала пасажирка 2000 року народження, яку було доставлено каретою швидкої допомоги до лікувального закладу у м. Нетішин.

З Державний пожежно-рятувальний загін ГУ ДСНС України у Хмельницькій області

ЯК ШЕПЕТІВЧАНИН В АНТАРКТИДІ «ОЖИВЛЯЄ» МЕРТВІ ПРИЛАДИ ТА ГОТУЄ СМАКОЛИКИ

Максим Білоус з Шепетівки, який став учасником 25-ї Української арктичної експедиції, продовжує зимувати на станції «Академік Вернадський». Нагадаємо, для Максима Білоуса ця експедиція стала першою. Аби потрапити до команди полярників, він пройшов відбір з майже сотні претендентів. Максим в експедиції виконує обов'язки системного механіка, а до експедиції був приватним підприємцем і мав в Шепетівці майстерню побутової техніки, а також захищав пожежним ручним комбінованим тощо.

Не зважаючи на те, що полярники перебувають за 15 тисяч кілометрів від дому, Українська

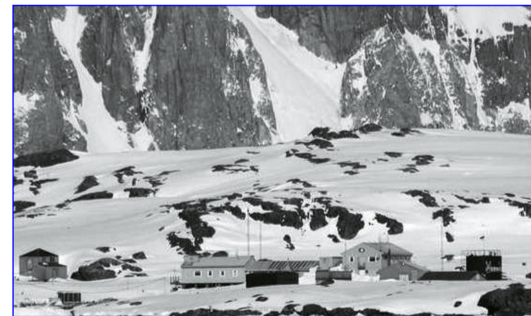
антарктична експедиція активно веде сторінки в соцмережах, де залюбки діляться світлинами антарктичних пейзажів, робочих моментів, а також розповідями про будні та свята на станції «Академік Вернадський». І зокрема, розповідають про команду полярників, яка, зазначають, складається не лише з професіоналів, але й з творчих особистостей.

Про Максима Білоуса, нашого земляка, кажуть, як про людину з чарівними вміннями.

«Від виходу з ладу техніки ніхто не застрахований ні на великій землі, ні, тим більше, в умовах Антарктики, - зазначають на станції «Академік Вернадський». - Але якщо в цивілізації завжди можна піти до магазину та купити те, що зламалося, то на антарктичній станції це неможливо. Тому робота механіка тут дуже важлива та потребує чарівного вміння іноді робити неймовірні речі та оживляти «мертві» прилади. Наш Максим Білоус саме такий - він може полагодити будь що, будь коли, та з мінімальним набором інструменту і деталей».

Крім професіоналізму розповідають і про цікаві та корисні хобі Максима. Наприклад, він любить експериментувати з приготуванням їжі. І результати цих експериментів завжди дуже радують всю команду. А ще захоплюється фантастичною літературою.

«Завдяки своєму широкому світогляду Максим завжди цікавий співрозмовник, з яким ніколи не буває сумно, а його оптимізм та здорове почуття гумору і незвичайні смаколики допомагають зимувати позитивно», - зазначають колеги.

ПЕРШІ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ РЕГІОНУ ОСТРОГ В ЧИСЛІ ПЕРЕДОВИКІВ

Червневими днями (23 червня) 1918 року в Києві відкрився Всеукраїнський з'їзд Представників центральних електричних станцій, у якому взяли участь керівники Острозької центральної електростанції, керованої Вайсом.

Це зібрання тривало впродовж трьох днів. Серед делегатів були так звані діючі члени з'їзду та співробітники. До перших належали власники, уповноважені, керуючі та службовці центральних електричних станцій та трамваїв. А співробітниками – особи, що працюють в інших галузях електротехніки, як наукових, промислових, так і торгівельних. Члени з'їзду (або за нашою кваліфікацією делегати), які бажали виступити з доповідями, мали до 14 червня здати у Організаційне бюро свої повідомлення повністю, або у вигляді змістовних конспектів і містити добре обгрунтовані позиції, що виноситимуться на обговорення з'їзду. Голова з'їзду мав право залучити до роботи сторонніх обізнаних у справі осіб з правом голосу.

Делегати обговорювали питання нормування тарифу на електроенергію, регулювання розмірів споживання світла, джерела палива та способу його розподілу.

Порядок денний також передбачав: організацію Всеукраїнського Союзу електричних підприємств і трамваїв, постійного комітету при ньому, довідкового, статистичного та закупівельного бюро; зміну різних технічних умов у відповідності з ча-

сом; технічні відступи від конкретних договорів; про нижчу та середню електричну освіту в Україні; про ремонтні майстерні при підприємствах; про сурогати матеріалів та палива; про вимірювальні прилади, електричні лічильники, реєструючі прилади, двигуни будь-якого роду, газові турбіни, практичне застосування електроенергії для нагрівання, опалення та інших цілей; про електростанції малих районів; про станції, що використовуються одночасно для освітлення та трамваїв; про захист електромереж від перенапруги та атмосферних розрядів; про право користування землею для прокладання підземних та повітряних ліній; про паралельну роботу перемінного та трифазного струмів; про застосування постійного, перемінного та багатофазного струмів; про гальма та запобіжники на трамвайних вагонах і решту близьких до електроенергетики питань.

Перебіг подій на самому з'їзді нам невідомий, але певні висновки острозької електроексплуатаційки зробили.

Не пізніше серпня відбулось засідання «Комісії з розвантаження міської електростанції та встановлення цін на електроенергію». Склад комісії: член Управи Г. Бокимєр, члени комісії – Бершицька, Гришкевич, завідувач електростанцією Х.Блейхмань та технік електростанції І.Венгрихт. Вони винесли наступну постанову: «Скасувати лампочки з вітрин, парадних дверей, погребів, за

винятком погребів при аптеці і аптечних складах. Встановити на кожну окрему кімнату – 2 лампочки, а понад 3 кімнати – не більше трьох лампочок одночасного використання без лічильників з силою не більше 25 свічок кожна. Для квартир, де є лічильники – за тим самим принципом, рахуючи три з половиною кіловата на місяць для лампочки у 25 свічок. Дозволити встановлення лічильників лише у квартирах, де є право використання трьох та більше ламп. Магазины та лавки дозволено освітлювати лише однією лампочкою. Для громадського клубу встановити витрати електроенергії не більше ста кіловат у місяць.

Для Української Хати встановити витрати електроенергії не більше 35 кіловат, рахуючи по одній лампочці в кожній кімнаті враховуючи театральний зал.

Для Урядових та громадських закладів кількість лампочок встановлювати у кожному окремому випадку відповідно до потреб. Користування вугільними лампочками заборонено».

Встановлюючи ціни на кіловат електроенергії та на лампочки виходили з наступного.

Рахуючи, що на абонентів витрачається енергія у кількості 90 ампер при вольтажі 220 (90 x 220 = 19800), виходить, що на кожну свічку лампи витрачається електроенергії 1,2 вата, тобто 16500 свічок, а витрати електростанції в місяць

дорівнюють 5212 рублів, то витрати на одну свічку дорівнюватимуть 32 копійкам. Рахуючи в середньому лампочку у 25 свічок, пропонувалось встановити плату за одну лампочку у вісім рублів в місяць, а за кіловат-годину 1 руб. 80 коп., рахуючи, що 25-свічкова лампа у середньому горить протягом 5 годин в зимовий час.

Плату за наведеною вище оцінкою мали утримувати з часу роботи станції після ремонту, тобто з 15 серпня 1918 року.

У листопаді наступного 1919 року було проведено ревізію електроламп. У місцевій поліції їх виявилось три загальною потужністю 96 свічок. По одній лампі використовували також сержант поліції та секретар. У штабі розташованій тут бригаді світилось шість ламп у 192 свічки, в жандармерії їх було аж двадцять загальною потужністю триста сімдесят чотири свічки. Жандармський офіцер користувався однією 25-свічковою лампою.

Загальна кількість використовуваних у жовтні поліцією, комендатурою, жандармським офіцером, комісаріатом, штабом бригади та телефонною командою становила одну тисячу двадцять три свічки на суму 1218 рублів 20 копійок царськими грошинами.

Як бачимо, обмеження електроенергії були неабиякі.

Віктор Гусаров

Попередниця Хмельницької АЕС, Нетішинська гідроелектростанція з'явилась у селі протягом 1946 – 1949 років. Вона функціонувала при млині, збудованому ще на початку ХХ століття. За спогадами директора Нетішинської ГЕС, Антона Герасимовича Матусевича, підприємство спорудили відповідно до розробки Київського проектного інституту «Гіпросільлектро». Воно постачало електрику для сільськогосподарських споживачів у Нетішині, Солов'ї, Кривині, Колом'ї, Лисичому, Головлях, Дідовій Горі, Потеребі, Дорогощі, Півневій Горі та Білотині. Згідно з проектом, на річці Горині створили насипну дамбу із греблею та головним водоспуском щитового типу. Водосховище електростанції знаходилось на території теперішньої південної частини міста.

Антон Герасимович отримав направлення в Нетішин у 1956 році. В той час електростанція перебувала у віданні Хмельницької міжобласної експлуатаційної контори «Сільенерго», підпорядкованій Головному Управлінню сільських електростанцій і електромереж Міністерства сільського господарства Української РСР. Колектив Нетішинської ГЕС складався з 18 осіб: директора, бухгалтера, 4 турбіністів, 4 чергових щита управління та 8 осіб ремонтного й допоміжного персоналу.

Будівля машинного залу електростанції була одноповерховою, цегляною і являла собою прибудову до

БУЛА ПОПЕРЕДНИЦЯ У ХАЕС

млина з боку річки. В машзалі стояли дві гідротурбіни з генераторами, зроблені на заводі «Фойт» (Австрія). Розподільчий пристрій 10 кВ і щит керування знаходились на першому поверсі млина. Для електропостачан-

ня населених пунктів було прокладено високовольтну лінію 10 кВ довжиною 58 км. Вона трималася на дерев'яних опорах. Через дефіцит алюмінію використовувались оцинковані сталеві дроти. З аналогічних ма-

теріалів були й низьковольтні мережі. Використання сталевих провідників спричиняло падіння напруги у користувача до 20%. Середньорічний об'єм виробленої електроенергії становив приблизно 3,8 млн кВт*год. Собівартість 1 кВт*год оцінювалась у 0,58 крб.

Потужності Нетішинської ГЕС катастрофічно не вистачало для потреб сіл і колгоспів. Ставилось питання про будівництво дизельного резерву, та до реалізації задуму не дійшло. Річ у тім, що 1960 року запрацювала високовольтна лінія 110 кВ «Добротвор – Луцьк – Рівне» з підстанцією 110 кВ у Рівному. Від неї планувалось провести лінію «Рівне – Славу-та», щоб цілковито електрифікувати північну частину Хмельниччини. В 1962 році спорудження такої лінії завершилось.

Розпочалась суцільна електрифікація північних районів області. Невдовзі Славутичина вже живилася від надійного джерела «Львів-енерго». Колишній директор Славуцького РЕМУ О. Красовський в одному з документів зазначив, що «Нетішинська ГЕС іменувалась до 1961 р. з 1961 р. на базі Нетішинської ГЕС був організований Славуцький район електричних мереж сільського господарства».

За дослідженням Тараса Вихованця

НА МЕЖАХ ОБЛАСТІ У МЕЖИРІЧІ

На річці Вілія, яка є кордоном між Рівненською і Хмельницькою областями, протягом 1950-х років було побудовано три електростанції в селах Загребля і Кунів Хмельницької області та Межирічі на Рівненщині.

Село Межиріч розташоване за 5 км на південь від Острога в межиріччі Вілії і Збитенки. В березні 1949 року в селі було добровільно організоване колективне господарство, якому дали назву імені 31-ї річниці Радянської Армії. В 1951 році прийнято план зведення електростанції потужністю 75 кВт вище злиття двох згаданих річок. Планувалось 30 кВт електроенергії постачати місту Острог, 15 – за договором сусідньому селу Слобідка Плужненського району.

Для будівництва електростанції було вибрано майданчик, де потрібно було на землях села Слобідка викопати канал

довжиною 80 метрів і поставити в кінці каналу будівлю ГЕС.

Ще один канал довжиною 263 метри потрібен був для підведення води річки Збитенка нижче будівлі електростанції. Копали лопатами, довбали ломками, а землю вивозили кіньми, тачками, виносили по трапах носилками. Пізніше поставили кілька транспортерів, які приводились в рух дизель-генератором. Транспортери часто простоювали через поломку дизеля, ломалися від мокрого ґрунту. Воду з каналів викачували насосами. Практично все доросле населення села брало участь у будівництві ГЕС. На копанні каналів щоденно працювали до півночі люди.

Під час земляних робіт було змінено русло річки Вілія, а там, де протікала річка, зводились дві греблі. Це дало змогу проводити всі подальші роботи на правому березі річки.

Будівництво електростанції вела Дубнівська будівельна контора. Приміщення станції мало один поверх і було приблизно таких розмірів: 10 x 8 і висотою 4 метри. На електростанції стояли дві горизонтальні турбіни, на які подавалась із шлюзів вода. Шлюз мав дві дерев'яні заставки, за допомогою яких регулювалася подача води на турбіни.

Одночасно із спорудженням електростанції велися лінії електропередач до м. Острога, сіл Слобідка, Межирічі. Кожну оселю підключали до мережі. Для цього була потрібна велика кількість стовпів, електропровідних шнурів та електрофурнітури. Були селяни, які не давали згоди для підведення електроструму до своїх осель. Загалом, це були люди похилого віку, які не розуміли, що таке електричний струм і боялися його.

ГЕС в с. Межирічі була відкрита у 1955 році і діяла до кінця 1964 року.

Планувалось, що протягом трьох років будівництво гідроелектростанції повністю окупиться і в майбутньому електростанція буде приносити величезні прибутки, що за допомогою електроенергії, яку отримає колгосп від своєї ГЕС, будуть механізовані всі трудомісткі роботи на тваринницьких фермах і підсобних підприємствах в колгоспі. Напоювання худоби, різання, запарювання кормів, перемелювання зерна, доїння і переробка молока – все це буде проводитися за допомогою електроенергії.

Планувалось, що впровадження електроенергії в колгоспі звільнить щоденно близько 150-200 колгоспників. Це заощадить понад 30 тисяч трудових днів на рік.

Із запланованого в життя не втілювався жоден проект. Колгоспна ГЕС служила тільки для ос-

вітлення осель, іноді простоювала через нестачу води і по-вней.

В ті часи не дозволялося в хатах колгоспників мати лампочки потужністю більше 40 Вт. В основному для освітлення в хатах використовували «лампочки Ілліча» потужністю 15 та 25 Вт. Населення платило від кількості лампочок і їх потужності. Лічильників електроенергії в селі майже не було. Там, де не було лічильника, не дозволялося ставити розетки.

Взимку 1965 року Острозький район був підключений до загальнодержавної енергетичної системи. Потреба в дрібних електростанціях відпала і ГЕС в Межирічі була зупинена, обладнання демонтоване і вивезене на брухт. Розібрали на будівельні матеріали і саму будівлю станції.

За матеріалом
Олександра Романчука

19 ГРУДНЯ – ДЕНЬ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

День святого Миколая пов'язаний із вшануванням пам'яті одного з найвидатніших діячів раннього християнства. Чоловік прославився своїми вчинками та самовідданим служінням Богу. З раннього дитинства святий вивчав Писання. В молоді роки отримав духовний сан (звання) та став проповідником. Багатство, яке перейшло у спадок від заможних батьків Миколая, було направлено на місіонерську роботу.

Миколаю приписуються численні дива. Під час мандрівки він воскресив смертельно травмованого моряка та почав вважатися захисником мандрівників, торговців і дітей. Одного разу чудотворець вирішив таємно допомогти трьом дівчатам, які не мали приданого. Праведник непомітно пробрався до будинку і залишив гаманець, наповнений грошима.

В один з таких візитів він кинув монети у димар, але вони не згоріли, а потра-

пили до шкарпетки однієї з панянок. Так з'явилася легенда про Санта Клауса. Дата смерті подвижника стала називатися Днем святителя Миколая Чудотворця.

приписами. Вірующим дозволяється примати у їжу продукти, які не заперечуються рамками Різдвяного посту.

День святого Миколая відбивається у народних традиціях. З'явилися численні прикмети, які віщують погодні умови протягом року або його сезонів. Повір'я стосуються землеробства, сімейного життя, любові та благополуччя. Життєпис архієпископа відображається у легендах та фольклорі. В деяких селах готуються ритуальні страви, частина з яких передається до церкви. У наш час люди вітають один одного листівками з Днем святого Миколая.

Сучасна традиція пов'язана із організацією свят для дітей. У садках, навчальних закладах влаштовуються святкові ранки. Вихованці читають вірші, демонструють вироби, пісенні та танцювальні номери. Напередодні Дня святого Миколая батьки кладуть під подушку дитині подарунок. Серед презен-

тів найбільш поширені фрукти, цукерки, іграшки. Лунають привітання, побажання міцного здоров'я, успіхів в освітній справі.

У західних країнах різдвяний звичай класти подарунки у шкарпетку біля каміна перегукується із легендою із життя Миколи. Католицький обряд передбачає костюмовану ходу у супроводі біблійних персонажів по домівках, де живуть діти. Для сиріт влаштовуються благодійні акції. Збираються гроші, одяг, книги, канцелярські товари. Заходи часто висвітлюються у засобах масової інформації. Транслюються виступи, беруться інтерв'ю, героями яких стають активісти громадських фондів, батьки, вчителі.

Також 19 грудня прийнято брати участь у благодійних заходах та допомагати нужденним, адже сам Миколай Чудотворець, за народними повір'ями, завжди опікувався бідняками. І, звісно ж, у цей день прийнято вітати рідних та близьких зі святом, зичити успішних благ, надсилати листівки та картинки із поздоровленнями до Дня святого Миколая. Крім того привітання, звісно ж, приймають усі Миколи – для них ця дата є іменинами або днем ангела.

Традиції та обряди свята Миколая

Подія у православ'ї стосується шанування однієї з найважливіших фігур. Духовні діячі одягаються в особливий одяг. Звучать тексти, присвячені події, читаються уривки з Писання, проходять співи. Дійства ведуть згідно із канонічними

Визначені пріоритетні напрямки роботи в освітній галузі

Минулого тижня новопризначена за контрактом (до моменту призначення на посаду начальника управління освіти виконкому міської ради за результатами конкурсу) очільниця управління освіти виконавчого комітету міської ради Ольга Бобіна провела робочі наради з керівниками дошкільних, загальноосвітніх та позашкільних навчальних закладів нашої громади.

Освітня обговорили стан проведення поточних та капітальних ремонтів в закладах, важливі фінансові питання, підвели підсумки роботи за 2020 рік та визначили нові пріоритети на рік прийдешній.

Вперше новорічні свята у дитячих садках та в початкових класах шкіл проходять у умовах карантину. Відповідно до карантинних обмежень, батьків у приміщення навчальних закладів не впускають, тож дитячі свята відбуватимуться без них. Під час розмови з керівниками закладів освіти Ольга Бобіна зазначила, що свята новорічно-різдвяного циклу не скасовуються, адже діти чекають їх цілий рік. Різні тематичні розваги, вистави, казки будуть організовані і проведені з дотриманням усіх необхідних карантинних заходів. На святі можуть бути присутні тільки діти і педагогічні працівники.

Ольга Бобіна планує й надалі успішно розвивати освітню галузь громади, зокрема, створювати нові можливості для вдосконалення педагогічної майстерності, впроваджувати сучасні методи роботи в освітнє середовище, підтримувати важливі шкільні ініціативи. Попереду багату роботу на якісний результат - впевнено зазначила керівниця.

Відділ з організаційних питань апарату виконавчого комітету Нетішинської міської ради

Весела енергетика

На питання чому опалення дали на сім днів пізніше, міністр енергетики заявив, що соромно не знати фізику, бо вода при нагріванні розширюється і погано пролазить в труби.

Глибока ніч. Дзвонить телефон. Чоловік бере трубку: - Алло! Це телефон 220-380?

Так. - Прикольно, прямо як трансформатор ...

Найдавніша професія - енергетик. Тому що коли Господь Бог сказав "Хай буде світло" і увімкнув рубильник, енергетики до цього часу і генерацію встигли побудувати й дрови дотягнути.

Заліз з електротехніки. Викладач студентів:

- Розкажіть про трифазний ланцюг.

- Ну, трифазний ланцюг складається із 3-х дротів.

- Правильно. Далі.

- Першим дротом тече струм, другим - напруга, третім - косинус фі.

- Як?..

- Косинусом уперед...

Вимикачі на стіні придумав ледар, бо працююча людина не полінується влізти на стілець і викрутити лампочку!

Кожен раз, коли я розкриваю будь де розпідільну коробку, знову і знову переконуюся, що всі електрики - люди творчі.

Реклама на кавоварці: "Не вбивайте свою дружину домашньою роботою! Нехай це робить електрика!"

У електриків один закон: "Або на щиті, або під щитом!"

"Почну жити з нуля" - сказав електрик, встромляючи викрутку в щиток.

ВІТАЄМО!

**Галину Василівну СЕМЕНЧУК
Дмитра Геннадійовича БЛОГОРЦЕВА
Вікторію Леонідівну СТОРОЖУК
Івана Володимировича ХВАЛЬКА
Віктора Анатолійовича МІЛЬЧАКОВА
з Днем народження!**

Бажаємо вам лише добрих подій, ясного сонця, здійснення мрій, друзів чудових, кохання міцного, більше веселого, менше сумного, різних приємностей, класних відпусток, щоб в гаманці у вас не було пусто.

Те, що задумали, хай все вдається, та добра доля до вас посміхнеться!

Колектив ЦДПРВ

ПОПОВНЕННЯ

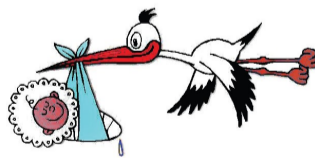
З 10 по 17 грудня 2020 року в акушерському відділенні Нетішина народилося 5 немовлят: 4 дівчинки і 1 хлопчик. Нетішинських немовлят цього разу 3: 1 дівчинка і 2 хлопчики.

Мамою найбільшої новонародженої дитини стала нетішинка Тетяна Іванівна Климчук.

Її синочок народився вагою 3320 г при зрості 53 сантиметри.

Щиро вітаємо батьків з поповненням у сім'ю.

Дані на 9 годину 17 грудня 2020 року.

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція. Головний редактор В.П.Гусаров, тел.: 6-37-84
Тел.: редактор 6-37-85; кор-т: 6-37-86; www.xaes.org.ua; E-mail:gusarov.viktor@khnp.atom.gov.ua

Засновник - адміністрація і трудовий колектив Хмельницької атомної електростанції

Зам. 1848. Тираж 1000 екз. Обсяг 2 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС.

Віддруковано у видавництві "А-Прінт", м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28, тел. 52-27-37. Свідоцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994р.